

[Gert Petersen]

ren sige noget om det. Jeg tror f. eks. – jeg er enig i, at der skal mindst ét borgerligt parti med; det er ikke bare statsministeren, der sagde det, det sagde jeg også selv flere gange – at forudsætningen for at få mindst ét borgerligt parti med er, at det pågældende parti ved, hvad det drejer sig om, at det ellers kan risikere at blive den ene søjle for en koalition, der rækker fra det radikale venstre til en anden søjle, som hedder fremskridtspartiet. Jeg tror, at statsministeren ville kunne øve nogen indflydelse, hvis han gør klart, at der er grænser for, hvad socialdemokratiet vil lade sig presse til af de borgerlige partier.

Der er, det sagde jeg, for SFs vedkommende grænser for, hvad vi vil lade os presse til. Det har vi gjort klart i forbindelse med diskussionen om jobskabelsesloven. Jeg mener – men det er naturligvis regeringens egen afgørelse – at regeringen også burde gøre klart i overensstemmelse med den udtalelse, hvorved denne regerings liv blev startet, at der er tilsvarende grænser for denne regering.

Det fører mig frem til de mere teoretiske betragtninger, statsministeren kom med. Jeg synes, det er ganske spændende, at vi har fået en teoretisk diskussion her om klasse-samarbejde, og hvad ved jeg. Nu hører jeg, at man også fra anden side ligefrem begynder at læse op af det socialdemokratiske principprogram, så vi kommer op på et måske lidt fjernt, det ved jeg ikke, men i hvert fald et højt plan. Når jeg bruger udtrykket, så er det da ikke, fordi jeg mener, at vi skal føre krig med hinanden, det er ikke, fordi jeg er modstander af et samarbejde med det radikale venstre i en række tilfælde og også med andre partier her i salen. SF er med i et skolelovsforlig med partiet venstre. Vi har sammen med socialdemokratiet lavet indeksregulering og udvidet den sociale boligkvota sammen med centrum-demokraterne. Det skal ikke forstås sådan, men det skal altså netop forstås på den måde, at det er, ligesom om man i en årrække har gjort dette samarbejde med en filosofi og med synspunkter, som er fremmede for arbejderbevægelsen, til det bærende i det politiske arbejde. Det er det, jeg vender mig imod.

Jeg mener, at f. eks. det lovforslag, der er kommet om EFG-praktikpladserne, bærer præg af denne tankegang – desværre – hvilket ikke gør det umuligt for os, hvis det alligevel trods alt i en større helhed er et frem-

skridt i forhold til den hidtidige situation, at støtte det. Hvis vi sammenligner med den redegørelse, arbejdsministeren kom med i februar måned i år på regeringens vegne, vil vi konstatere, at det var en redegørelse, som var udtryk for et standpunkt, som virkelig, synes jeg, måtte være arbejderbevægelsens; det kunne SF og socialdemokratiet være fuldt ud enige om. Og så kommer man ikke desto mindre nogle måneder senere med et lovforslag, som bygger på den samme gamle tilskudsfilosofi og håbet om, at hvis man holder en gulerod op for arbejdsgiverne, så bider de på den. Så er vi i og for sig tilbage i den gamle situation, at man er tilbøjelig til først og fremmest at ville bygge på et sådant samarbejde mellem klasserne i stedet for at forstå, at der også er nogle modsætninger, og at det er nødvendigt at fastholde en principiel politik, tage et principielt udgangspunkt.

Til sidst vil jeg sige – når nu statsministeren talte ud ad vinduet – at jeg er overbevist om, at samarbejde i arbejderbevægelsen, handlingens enhed i arbejderbevægelsen, er en nødvendighed for at komme frem, men jeg tror, at de tider er forbi endeligt og fundamentalt, hvor socialdemokratiet så at sige har et monopol på arbejderbevægelsen. Jeg synes egentlig mest, at man fra socialdemokratiske side bør være tilfreds med, at man ved siden af sig har fået et ganske stort parti – som jeg tror bliver større – som er indstillet på at samarbejde i stedet for bare at ligge og slås med socialdemokratiet, men naturligvis samarbejde om en politik, der bygger på arbejderbevægelsens og solidaritetens principper. Det er ikke den politik, man går ind for til højre her i salen, og derfor er SF naturligvis en hindring for et sådant bredt samarbejde med højre her i salen.

Glistrup (FP):

Skatteministeren så så ked ud af det, da han gjorde regningen op for de knap halvandet år, hvor det blev forundt ham at være minister. Han talte om, at man skal helt ned i decimalerne for at finde frem til, at skatetrykket overhovedet er blevet forøget i den tid, og det var ganske tydeligt, at det trykkede ham nok så meget. Lad mig bringe ham et trøstens budskab. Det er i og for sig ikke så meget det aktuelle skatetryk, som er blevet forøget igennem de halvandet år, men der er